

hvad der videre til enhver Tid var fornødent, og over dette skulde altsaa hver enkelt Kommunalbestyrelse skønne. Jeg udtalte den Gang paa Venstres Vegne, at vi ønskede i det videst mulige Omfang at komme bort fra Skønnet, men jeg var for mit Vedkommende klar over, at det her vilde være vanskeligt at naa helt frem til den ideale Ordning. Jeg pegede udtrykkelig paa, at en socialdemokratisk Socialpolitiker som Landstingsmand Steincke havde stillet det rent ideelle Krav op: Intet som helst skønsmæssigt Tillæg. Jeg gjorde paa mit Partis Vegne opmærksom paa, at vi var klare over, at det vilde være vanskeligt fuldtud at undgaa, at der her blev en Ventil tilbage. Det stod mig for mit Vedkommende klart, og det stod mit Parti klart. Derfor er det heller intet som helst Brud paa vort Princip om, at man skal bort fra Skønnet, naar den højtærede Minister her foreslaar, at den Bestemmelse i Hjelpekasseloven, hvorefter Hjelpekasserne under ingen Omstændigheder maa yde nogen som helst Understøttelse til alderdomsunderstøttede, ophæves. Det betyder, at Venstre har set, at der paa Land og i By kan opstaa Tilfælde, hvor en Mand, der maaske har faaet den laveste Aldersrente, som paa det Tidspunkt kunde ydes efter vedkommendes Forhold, ligesom andre Borgere kan komme i en øjeblikkelig Transgstilling paa Grund af Sygdom eller Ulykke eller anden Aarsag, og derfor vil det være rimeligt, at der kan ydes vedkommende en lille Hjælp som et Tillæg til Aldersrenten. Det er naturligvis Grunden til, at den højtærede Minister har foreslaaet, at saadan Hjelpekassehjælp for Fremtiden kan ydes, og jeg vil blot understrege, at Venstre i Modsætning til f. Eks. Hr. Landstingsmand Steincke var klar over, at man meget vanskeligt vilde kunne komme fuldkommen bort fra det frie Skøn, at det vilde kunne blive nødvendigt under ganske særlige Forhold at yde et lille skønsmæssigt Tillæg, men jeg tror at kunne sige, at den højtærede Minister er kommet bort fra det i saa vidt et Omfang, som det i det hele taget er muligt. Der vil maaske blive rejst Tvivl om, hvorvidt dette skønsmæssige Tillæg under ganske særlige Forhold skal ydes af Hjelpekasserne eller af andre Myndigheder, men jeg tror som sagt, at Ministeren her har valgt, det rette. Jeg ønsker dog her at gøre opmærksom paa en lille Ting. Jeg har en uforandret Kærlighed til det kommunale Selvstyre, og naar der i § 7 staar, at „Besværinger over

de af vedkommende kommunale Myndigheder i Medfør af nærværende Lovtagne Bestemmelser kan ikke indbringes for Domstolene, men forelægges for Overøvrigheden“ og videre helt op til Ministeren, saa er det meget muligt, at man her ikke tænker paa eventuelle smaa Tilskud, som Hjelpekasserne yder. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg helst undgaa, at en saadan Appel skulde kunne finde Sted. Jeg tror i Virkeligheden, at det strider mod Hjelpekasseloven, idet jeg tror, at Hjelpekassen i Henhold til denne Lov har et fuldstændig selvstændigt og souverænt Skøn ikke blot over, hvem de vil yde denne Understøttelse, men ogsaa i hvilket Omfang de vil yde Understøttelsen. Derfor vilde det i og for sig være beklageligt, hvis det skulde være Meningen, at Besværinger ogsaa over den rent skønsmæssige Understøttelse, som en Hjelpekasse lejlighedsvis har ydet en Aldersrentenyder, f. Eks. med Hensyn til Summens Størrelse, skulde kunne appelleres til Overøvrigheden og Ministeren, men det er muligvis slet ikke Meningen. Jeg tror i alt Fald, det vilde stride mod Hjelpekasseloven. Jeg ved meget vel, at til Trods for denne Bestemmelse i Loven har man Gang paa Gang indanket Hjelpekassernes Afgørelse for Indenrigsministeriet, men, saa vidt mig bekendt, har Ministeriet altid nøjedes med at udtale sig om, hvorvidt vedkommende Hjelpekasses Bestyrelse har holdt sig Loven efterrettelig, og kun for saa vidt man har kunnet konstatere eller med Rette hævde, at Bestyrelsen havde overtraadt Loven, har man grebet ind fra Ministeriets Side, og det vil Ministeriet altid kunne gøre, dertil har det selvfølgelig sine Magtmidler, blandt andet gennem det Tilskud, der ydes Hjelpekasserne af Staten. Som sagt, om dette Hovedprincip i Lovforslaget, Overgangen fra Skønnet til faste Takster, suppleret ved ganske særlige, sjældne Lejligheder med Hjelpekassehjælp, tror jeg i Virkeligheden ikke, der vil blive nogen Strid i dette høje Ting, derom tror jeg i Virkeligheden, at alle Partier er principielt enige, saaledes at Debatten baade her i Salen og i Udvalget kun vil komme til at dreje sig om ganske smaa Enkeltheder med Hensyn til Bestemmelsernes Udformning og Udførelse i Praksis.

Heller ikke om det andet Hovedprincip i Lovforslaget, hvor det paa saa heldig Maade bryder med den nuværende Aldersrentenlovs derved, at vedkommende Aldersrentenyder kan besidde en betydelig Ind-